

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 8/2018-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. januára 2018 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti European Contract Logistics – Slovakia s. r. o. „v likvidácii“, Staviteľská 7, Bratislava, zastúpenej spoločnosťou Chýský Lorenc, advokátska kancelária, s. r. o., Michalská 9, Bratislava, v mene ktorej koná konateľka a advokátka JUDr. Eva Janovičová, vo veci namietaného porušenia jej základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva podnikat' podľa čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 49 Er 30/2017 z 10. apríla 2017 a 2. augusta 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti European Contract Logistics – Slovakia s. r. o. „v likvidácii“ o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola elektronickými prostriedkami, autorizovaná podľa osobitného predpisu 10. októbra 2017,

doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti European Contract Logistics – Slovakia s. r. o. „v likvidácii“, Staviteľská 7, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na slobodu podnikania podľa čl. 35 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 49 Er 30/2017 z 10. apríla 2017 vydaným vyšším súdnym úradníkom (ďalej len „napadnuté uznesenie vyššieho súdneho úradníka“) a uznesením z 2. augusta 2017 vydaným okresným súdom (ďalej len „napadnuté uznesenie okresného súdu“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka v procesnom postavení povinnej v exekučnom konaní okresného súdu vedenom pod sp. zn. 49 Er 30/2017 doručila súdu námietky proti exekúcii, ktorými sa domáhala zastavenia exekúcie a navrhla aj odklad exekúcie. Okresný súd prostredníctvom vyššieho súdneho úradníka rozhodol napadnutým uznesením tak, že námietky proti exekúcii zamietol a odklad exekúcie nepovolil. Sťažovateľka proti označenému uzneseniu vyššieho súdneho úradníka podala sťažnosť, o ktorej rozhodol okresný súd napadnutým uznesením tak, že jej sťažnosť zamietol. Sťažovateľka sa preto so svojou sťažnosťou obracia na ústavný súd a tvrdí, že napadnuté uznesenia vyššieho súdneho úradníka a okresného súdu porušujú jej označené práva. Poukazuje na to, že exekučný titul je podľa jej názoru materiálne nevykonateľný, pričom argumentuje tým, že konateľka sťažovateľky podpísala notársku zápisnicu, ktorá je v napadnutom exekučnom konaní exekučným titulom, v ktorej uznala neexistujúci záväzok sťažovateľky voči konateľke ako jej zamestnancovi. Práve táto skutočnosť konfliktu záujmov konateľky a zamestnankyne v jednej osobe a tiež neexistencia dlhu, ktorý konateľka uznala, mala podľa názoru spôsobiť neplatnosť takéhoto úkonu, na ktorú mal prihliadnuť okresný súd v tom smere, že by exekúciu zastavil alebo aspoň povolil odklad exekúcie.

3. Sťažovateľka na základe uvedených dôvodov a v sťažnosti uvedenej argumentácie je presvedčená o porušení svojich označených práv napadnutými uzneseniami vyššieho súdneho úradníka a okresného súdu, preto v petite sťažnosti žiada, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom vyslovil porušenie jej označených práv napadnutými uzneseniami vyššieho súdneho úradníka a okresného súdu, napadnuté uznesenia zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a priznal jej náhradu trov konania.

II.

4. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

5. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva...

6. Podľa čl. 35 ods. 1 ústavy každý má právo na slobodnú voľbu povolania a prípravu naň, ako aj právo podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť.

7. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

8. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

9. Formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru. Z uvedeného dôvodu preto v obsahu

týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (obdobne napr. II. ÚS 71/97, IV. ÚS 195/07, III. ÚS 24/2010).

10. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

11. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. Pokiaľ ide o napadnuté uznesenie vyššieho súdneho úradníka, ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc preskúmať označené napadnuté uznesenie okresného súdu, keďže ho už meritórne preskúmal na základe sťažnosti okresný súd, ktorý bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť sťažovateľke ochranu jej právam.

13. Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v tejto časti smerujúcej proti napadnutému uzneseniu vyššieho súdneho úradníka odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, IV. ÚS 155/2010, III. ÚS 311/2014).

14. Pokiaľ ide o napadnuté uznesenie okresného súdu, podstatou námietok v tejto časti je tvrdenie sťažovateľky o porušení jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie

podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu z dôvodu, že podľa jej názoru je nezákonné, formalistické, v extrémnom rozpore s prioritami spravodlivosti, v dôsledku čoho došlo aj k porušeniu jej označených práv, pretože okresný súd sa nezaoberal problematikou konfliktu záujmov pri vzniku notárskej zápisnice, ako aj ďalšími namietanými vadami ako neexistenciou dlhu a nedostatočne určitým a zrozumiteľným záväzkom sťažovateľky.

15. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánom štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 426/08).

16. Ústavný súd sa vychádzajúc z uvedeného pri predbežnom prerokovaní sťažnosti, ktorá smeruje proti napadnutému uzneseniu okresného súdu, zaoberal bližšie otázkou, či sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená. Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj doktrína možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vo veciach patriacich do ich právomoci. Ústavný súd predovšetkým pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Táto ochrana sa prejavuje aj v tom, že všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne

a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy).

17. V súvislosti so sťažnosťami namietajúcimi porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov už ústavný súd opakovane uviedol, že jeho úloha pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných práv a slobôd (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07).

18. Odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov je častým predmetom posudzovania v rozhodovacej činnosti ústavného súdu a aj štrasburských orgánov ochrany práv, z čoho rezultuje pomerne bohatá judikatúra k jeho významu z pohľadu práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07). Rovnako Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsku z 21. 1. 1999). Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa

špecifická odpoveď práve na tento argument (Georiadis c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. 4. 1993, II. ÚS 410/06).

19. Vychádzajúc z mantinelov možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov sa ústavný súd oboznámil s tou časťou odôvodnenia napadnutého uznesenia okresného súdu, ktorá bola pre posúdenie dôvodnosti sťažnosti podstatná. Okresný súd v podstatnom na odôvodnenie svojho uznesenia uviedol:

„Notárska zápisnica ako verejná listina a súčasne ako spôsobilý exekučný titul musí spĺňať predpoklady formálnej a materiálnej vykonateľnosti, ktorých splnenie preskúmava exekučný súd. Formálna vykonateľnosť notárskej zápisnice je splnená dodržaním predpísaných zákonných náležitostí, ktoré musí notárska zápisnica obsahovať a ktoré sú vymedzené v ust. § 47 zákona č. 323/1992 Zb. (Notársky poriadok). Predpoklady materiálnej vykonateľnosti notárskej zápisnice ako exekučného titulu sú taxatívne vymedzené v § 41 ods. 1 písm. c) zákona č. 233/1995Z.z.. Súd je pri skúmaní obsahu notárskej zápisnice obmedzený výhradou na posúdenie náležitostí podľa § 41 ods. 2 písm. c) a ods. 3 zákona č. 233/1995Z.z., z čoho vyplýva, že súd nemôže skúmať hmotnoprávnu povahu právnych úkonov, ktoré vznikli notárskej zápisnici predchádzali. Predmetná sťažnosť povinného proti uzneseniu Č k. 49Er/30/2017 zo dňa 10.4.2017 súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom nie je (riadnym alebo mimoriadnym) opravným prostriedkom, ktorým by sa napádal právoplatný exekučný titul.

Exekučný súd po preskúmaní skutočností uvedených v predmetnej sťažnosti povinného ohľadom tohto, že je neplatné uznanie záväzku a súhlas s exekúciou pre konflikt záujmov povinného a oprávneného, ohľadom existencie hmotnoprávneho nároku obsiahnutého v exekučnom titule a aj ohľadom premlčania nárokov oprávneného na mzdu za obdobie od októbra 2005 do októbra 2013 dospel k záveru, že tieto povinným namietané okolnosti vznikli pred vznikom exekučného titulu, a preto sú v exekučnom konaní ďalej nepreskúmateľné, čo vyplýva priamo zo znenia § 50 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z.z.. Exekučný súd môže preskúmať notársku zápisnicu ako exekučný titul iba z hľadiska či spĺňa

predpoklady formálnej a materiálnej vykonateľnosti, pričom nemôže rozhodnúť o tom, či bol oprávnený v čase kedy bola predmetná notárska zápisnica, ktorá je exekučným titulom podpísaná v konflikte záujmov s povinným. Exekučný súd ďalej dospel k záveru, že exekučný titul obsahuje všetky formálne náležitosti predpísané zákonom, pričom premlčanie vymáhaného nároku vyplývajúce z exekučného titule nastane až po uplynutí zákonnej premlčacej doby, ktorá začína plynúť odo dňa vzniku exekučného titulu.

Skutočnosť uvedenú v predmetnej sťažnosti povinného ohľadom toho, že povinný spochybnil spôsobilosti predmetnej Notárskej zápisnice byť exekučným titulom pre absenciu súhlasu oprávneného ako veriteľa s uznávacím prejavom považoval exekučný súd pri rozhodovaní o predmetnej sťažnosti povinného za irelevantné, nakoľko exekučný súd posudzuje iba formálnu a materiálnu vykonateľnosť exekučného titulu (notárskej zápisnice) a nemôže skúmať hmotnoprávnu povahu právnych úkonov, ktoré vzniku notárskej zápisnice predchádzali. Skutočnosť uvedenú v predmetnej sťažnosti povinného ohľadom toho, že nie je vyjadrený prísľub povinného zaplatiť dlh tiež považoval exekučný súd pri rozhodovaní o predmetnej sťažnosti povinného za irelevantné, nakoľko v exekučnom titule je obsiahnutý záväzok povinného zaplatiť uznaný záväzok.

Nakoľko exekučný titul je formálne aj materiálne vykonateľný a povinný nepreukázal, žiadnu inú skutočnosť, ktorá by spôsobila zánik vymáhaného nároku, alebo bránila jeho vymáhateľnosti, ani neuviedol iné dôvody v zmysle § 50 ods. 1 Ex. por., súd rozhodol podľa § 250 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.“

20. Ústavný súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že sťažovateľka sa domáhala preskúmania exekučného titulu notárskej zápisnice s poukazom na okolnosti, za ktorých vznikla, s tým, že tieto okolnosti spôsobujú materiálnu nevykonateľnosť notárskej zápisnice. Okresný súd vychádzajúc z toho, že ide o vykonávacie konanie, konštatoval, že nemá právomoc skúmať neplatnosť uznania záväzku, ktorý je obsiahnutý v notárskej zápisnici, ani okolnosti, za ktorých notárska zápisnica bola podpísaná. Preto v odôvodnení svojho napadnutého uznesenia okresný súd dospel k záveru, že námietky sťažovateľky sú nedôvodné. Ústavný súd vychádzajúc z odôvodnenia napadnutého uznesenia okresného súdu konštatuje, že okresný súd reagoval na všetky relevantné námietky vznesené

sťažovateľkou, a rešpektujúc zákonné limity rozsahu prieskumu vo vykonávacom konaní dospel k ústavne konformnému záveru o nedôvodnosti jej námietok proti prebiehajúcej exekúcii. V súvislosti s jej návrhom na odklad exekúcie ústavný súd poukazuje aj na časť odôvodnenia napadnutého uznesenia vyššieho súdneho úradníka, ktorý uviedol: „... pred povolením odkladu podľa § 56 ods. 2 Ex por. by malo byť aspoň osvedčené, že sa začalo konanie alebo iný právny postup (napr. konanie o určenie neplatnosti právnych úkonov obsiahnutých v exekučnom titule (notárskej zápisnici)), ktorých výsledkom môže byť právna skutočnosť vyvolávajúca zastavenie exekúcie. Súd pripomína, že povolenie odkladu exekúcie má len dočasný charakter, preto z návrhu povinného musí byť zrejmé, že existujú objektívne predpoklady na zastavenie exekúcie, resp., že takéto predpoklady na základe objektívnych skutočností v budúcnosti nastanú.“. Okresný súd v citovanej časti napadnutého uznesenia vyššieho súdneho úradníka sťažovateľke naznačil, aké právne prostriedky na ochranu svojich práv mohla využiť na účel dosiahnutia odkladu exekúcie.

21. Ústavný súd vzhľadom na exekučný titul, ktorý je predmetom napadnutého exekučného konania, konštatuje, že pri posudzovaní notárskej zápisnice sa uplatňuje tzv. prezumpcia správnosti. Takáto zápisnica nie je rozhodnutím (súdu alebo iného orgánu) a nemá ani účinky, ktoré zákon s rozhodnutím spája, a nie je vybavená účinkami právoplatnosti ani záväznosti pre účastníkov a pre všetky orgány, ktoré majú napríklad rozhodnutia súdu vydané v občianskom súdnom konaní. Skutočnosť, že osoba povinná uznala dlh voči oprávnenej osobe, podľa názoru ústavného súdu celkom nevyklučuje, aby v individuálnych prípadoch – so zreteľom na osobitné okolnosti prejednávanej veci – sa povinná osoba domáhala návrhom na súde určenia, že nie je povinná plniť (resp., že neexistuje dlh, ktorý by mala plniť). Avšak domáhať sa tak môže v osobitnom konaní, a nie v rámci námietok v exekučnom konaní.

22. Exekučný súd pri posudzovaní vykonateľnosti zápisnice posudzuje iba to, či sú dané formálne a materiálne predpoklady vykonateľnosti, a to bez zreteľa na hmotnoprávny základ. Otázkou naplnenia formálnych a materiálnych predpokladov môže preto posudzovať iba exekučný súd. To napokon znamená, že vykonateľná môže byť aj taká zápisnica, ktorá nemá svoj základ v hmotnom práve (*uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 63/2009 z 25. novembra 2010*).

23. Exekučný súd musí zobrať do úvahy prípadnú námietku povinného v exekučnom konaní týkajúcu sa platnosti procesného prejavu podľa § 41 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov spočívajúcu napr. v tom, že ten kto prejav urobil, nemal spôsobilosť na právne úkony, čo v napadnutom konaní takáto námietka vznesená nebola. Notárska zápisnica bola v okolnostiach posudzovanej veci podpísaná konateľkou sťažovateľky. Na druhej strane ale prejav povinnej osoby urobený v notárskej zápisnici, ktorý má mať procesné dôsledky (jeho súhlas s vykonateľnosťou notárskej zápisnice), nezabavuje povinnú osobu možnosti urobiť predmetom súdneho konania samotný hmotnoprávny vzťah (povinnosť z neho vyplývajúcu).

24. Ústavný súd sa z obsahu napadnutého uznesenia okresného súdu presvedčil, že okresný súd sa námietkami sťažovateľky zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľka v tomto konaní dostala odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené.

25. Ústavný súd tak konštatuje, že nezistil medzi dôvodmi a skutočnosťami, ktoré sťažovateľka uviedla vo svojej sťažnosti, žiaden taký dôvod, ktorý by mohol spochybniť právne závery okresného súdu. Je to tak z toho dôvodu, že po preskúmaní spôsobu a rozsahu odôvodnenia napadnutého uznesenia okresného súdu a s ohľadom na dôvody, ktoré sťažovateľka uviedla vo svojej sťažnosti, ústavný súd nezistil taký výklad zákonných predpisov rozhodných pre vec samotnú, ktorý by mohol vyvolať účinky nezlučiteľné

s čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tak, ako to tvrdila sťažovateľka vo svojej sťažnosti. V napadnutom uznesení okresný súd zohľadnil všetky jeho zákonné náležitosti a tieto pri jeho tvorbe aj prakticky aplikoval, preto ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľky odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

26. Pokiaľ ide o ostatné namietané základné práva sťažovateľky vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a na slobodu podnikania podľa čl. 35 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením okresného súdu, ústavný súd vzhľadom na argumentačnú závislosť a naviazanosť na záver o porušení práv procesnej povahy podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru konštatuje, že nevyhnutným dôsledkom bola potreba odmietnutia tejto časti sťažnosti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti, a to vzhľadom na zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti v tej časti, v ktorej sťažovateľka namietala porušenie svojich práv procesnej povahy a od toho odvádzala porušenie svojich ostatných označených práv.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. januára 2018